

Sanjam, da si dober z menoj.
Varno me ujameš v naročje.
S poljubom odpuščanja
obrišeš moje solze.
Vdano grem za teboj,
ne vprašam, kam pelje pot.

O, blažene sanje,
ki me hranite z upanjem!
Vrnite se
s tišino osamljenih zvezd.
Morda me čaka
v senci najinih brez?!

IRENA TRATNIK

Gorenja vas

Za – nov poljub.
Za – novo večnost...

PRAZNINA

Nobene misli.
Ne želje. Ne spomina.
Praznina čez in čez.
Brezčasni čas.
Brezglasni glas.
Tišina mrtvega srca...

Spominjam se luči nad Granado.

Krasil te je oblak, tisto noč pred dnem.
Rodila se je tiste noči pred dnem oda o resnici.
Viharna noč pred dnem in ti na pragu moje hiše.
Jokajoč razbijaš duri in gledam te z okna.
Obupan človek s kamnitim srcem – nisem odprla vrat.

Podivjan mustang na oceanu.
Renčeči psi pod luno – človek meditira!
Elipsa dnevnega načrta.
Pesem
O
Jokajoči
Edinki
Nosi
Obup.

Hvaležen pes s kostjo v gobcu
Renči nad luno,
Elipsa mu kroži nad zvijajočimi očmi –
Prepojen z naslado utihne.
Edino pes, ta črni pes z belim smrčkom.
Naj čuva človeka, zrušenega na pragu v
Enakonočju – še vedno gledam skozi zastrto okno.
Nočem gledati, a vseeno gledam in
Jočem, saj je to vendar isti človek –
En sam človek s kamnitim srcem – nisem odprla vrat.

NAJLEPŠE JUTRO

spominjam se ...
bilo je eno izmed najlepših juter ...

sonce je vzhajalo in sneg se je lesketal
v vsem svojem sijaju in mogočnosti...
ovita v žarke tisočeri sončnih krogel sem prestopila
v obdobju avantur in kajpak – razočaranj, velikih
  razočaranj...
vse to šteje k življenju... je že tako...
da, bilo je svetlo, lepo, nepozabno, čudežno jutro...
spominjam se ga...
takrat, ko sem stopila k oknu in videla to čudovito jutro,
vem, da me je oslepila le želja,
morda še ta preprosta tišina snežne, bele pokrajine...
da.
to so le spomini, veste,
lepi in boleči spomini mladosti...

POVEJ MU!

nocoj mi šepečeš, veter,
ko nisem pripravljena nate...
nocoj zavijaj okoli vogalov,
šepeči njemu,
da čakam na glas,
da sanjam,
ko bi moral človek
biti buden
in opazovati vsakdanji vrvež.
povej mu nocoj, zavijajoči veter,
takoj zdaj mu pojdi povedat,
da ga vendar le še ljubim,
da mi je morda malce hudo,
ker ga ni tu in
da mi je verjetno vse huje obmisli,
da se ne vrne več...

šepeči mi veter, nocoj,
ko proslavljam
s polno čašo
in mokrim licem
njegov odhod...

JURE REJEC
Železniki

MAR NISI mu ti tako napela loka
obrvi na njegovem zamišljenem obrazu,
ti prinesla prve slutnje o porazu,
ti preslišala njegovega joka?